

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. január 18.
(csütörtök)**

Szepesy László

16. PEDIG ÉN!

Énekek: 225,1-4, 225,5-8

Alapige: Ámós 2,9-11

„Pedig én irtottam ki előlük az emoreusokat, akik magasak voltak, mint a cédrusok, erősek, mint a cserfák. Mégis kiirtottam gyümölcsét felül és gyökerét alul. És én hoztalak fel Egyiptom földéről, és negyven esztendeig én hordoztalak a pusztában titeket, hogy bírjátok az emoreusok földét. És prófétákat támasztottam a ti fiaitok közül és nazírokat ifjaitok közül. Nem így van-e vajon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, valóban sok okunk van arra, hogy hálát adjunk Neked! Nemcsak azért, mert Te teremtettél mindeneket, személyesen bennünket is, ahogy a prófétának is mondtad, hogy már az anyaméhben nemcsak ismerted, hanem a csontjai kialakulását is Te magad irányítottad; nemcsak azért, mert éltetsz bennünket napról napra, és táplálsz bennünket mindennapi kenyérrel; nemcsak azért, mert gondoskodsz rólunk, megóvsz bennünket annyi veszélytől, és megőrzöd életünket sok halálos fenyegetéstől is; hanem azért is, amiről vallást tehattünk az éneken, hogy a romlás után, a bűneset után nem mondtál le rólunk. Dicsőítünk és magasztalunk Téged, hogy bár egyen-egyenként ismersz bennünket, ismered múltunkat, eltévelyedésünket, bűnös szívünket, vágyainkat, indulatainkat, mégis könyörültél, mégis kegyelmeztél, és elküldted a mi Szabadítónkat, Megváltónkat, a mi Urunkat, Jézus Krisztust.

Urunk, köszönjük, hogy minden nap hálát adhatunk Óerte, mindazért az üdv munkáért, amit Ő tett, a golgotai kereszt áldozatáért, ami elegendő

PEDIG ÉN!

minden bűnünk bocsánatára. Magasztalunk azért a szabadításért, hogy nemcsak a bűn következményeitől és büntetéseitől óvtál meg bennünket, hanem annak hatalma, befolyása alól is megszabadítottál. Magasztalunk azért, hogy Hozzád fordulhatunk, mert ma is van még bennünk bűn, még köt bennünket a földi, még az óemberünk harcol és küzd. De magasztalunk Téged azért, hogy mi már új teremtmények lehetünk, arra teremtve, hogy Neked éljünk.

Köszönjük Neked a mai napot minden örömeivel, nehézségével, küzdelmeivel együtt, köszönjük, hogy megtapasztalhattuk, hogy az ígéreted beteljesedik, hogy velünk maradsz minden napon a világ végezetéig.

Szeretnénk most is kérni, hogy jelentsd ki magadat, ahogyan már az énekben is kértük: „mutassad meg szent Fiadat nekünk”. Kérünk, hogy az ige így hirdettessék, és hogy adj nekünk halló füleket, értő szíveket! Kérjük, hogy mindaz, amit adsz, amit megértetsz velünk, ami hitté, bizalomná, reménységgé válik bennünk, az Téged tudjon dicsőíteni, magasztalni, az folytatódjon az életünkben, gyümölcstermésben! Ezért kérjük, Urunk, hogy kegyelmesen a Szentlélek formáljon bennünket, egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá, és hogy áldj meg bennünket, és dicsőítsd meg magadat a mi szívünkben!

Szent Fiadért, Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Mindannyian találkoztunk már úgymond rosszcsont gyermekkel, ha más nem, akkor a gyermekkori emlékeink jöhetnek elénk. Olyannal, aki bántja társait, aki magának akar mindent, ha kell, erővel el is veszi más játékát, amit kiszemelt magának. A felnőttek hiába szólnak rá, nem fogad szót, csinálja tovább, amit elképzelt, amit akar. Sem a szép szó, sem az ígéret, sem az intés, sem a feddés, de még a büntetés kilátásba helyezése sincs semmilyen hatással rá. El tudjuk képzelni, hogy milyen gyermekről van szó.

Amikor az ilyen gyermekek rosszalkodnak, többször hallottam felnőtteket maguk közt sugdolózni, hogy vajon a szülei hogyan is nevelik őket. Biztosan nem foglalkoznak velük eleget, vagy túl sok mindent megengednek nekik stb. A lényege az ilyen okfejtéseknek az, hogy a szülők a hibásak a gyermek viselkedéséért. Nem akarom azt mondani, Testvérek, hogy nem lehet bizonyos esetekben némi igazság az ilyen feltételezésekben, mert valóban vannak szülők, akik elhanyagolják gyermekeiket, keveset foglalkoznak velük, vagy éppen rosszul nevelik őket. Ugyanakkor szeretnék arra is rávilágítani, hogy az a nézet és meggyőződés, miszerint a szülők viselkedése és a gyermek jelleme egymásból következne, tarthatatlan. Mert az, aki

azt állítja, hogy minden csak a neveléstől függ, az azt is mondja, hogy a bennünk lévő rossz nem belőlünk, hanem kívülről származik, azaz a szüleinktől, a nevelésünkből adódik. Ez a gondolat pedig nem áll meg a Biblia mérlegén, amely világosan tanítja, hogy a gonosz és a rossz belőlünk, a romlott szívünkből származik. Jézus Krisztus világosan kimondja, hogy „*a szívből származnak a gonosz gondolatok*”, és utána felsorol rengeteg bűnt (Mt 15,19). A minket érő külső hatások, mint pl. a nevelés, ezt erősíthetik vagy gyengíthetik, de nem tarthatjuk őket elsődleges forrásoknak. Természetesen a nevelésnek fontos szerepe és hatása van az életünkben, ezt senki nem akarja elvitatni. De a rossznak az életünkben nem a külső hatás (a nevelés) az elsődleges forrása, mert az a szívünk. A jóság pedig egyenesen Isten ajándéka a Szentírás szerint, mert Őnélküle nem lenne bennünk semmi jó (ahogyan arról bizonyosságot tesz a Mt 19,17 és a Róm 7,18). Ezzel nem a nevelést akarom félresöpörni, és feleslegesnek feltüntetni, de ki kell mondanunk, hogy korlátai vannak, és ha a szülői példa jó hatással van a gyermekre, az Isten ajándéka és kegyelme. Sok hívő, erkölcsileg feddhetetlen embernek lettek romlott, istentelen gyermekei, és fordítva is, istentelen szülőknek lettek istenfélő gyermekei. Gondoljunk csak az ószövetségi királyokra, Dávid leszármazottaira. Több olyan királynak, akik romlásba taszították nemzetüket, saját népüket, istenfélő gyermekei lettek. Pl. az istentelen Akház király fia volt a lelki ébredést megélő és vezető Ezékiás király. Két teljesen ellentétes személyiség: apja és fia. De hívő királyoknak is lettek istentelen gyermekeik, gondoljunk csak Dávid király gyermekeire, akik közül több is fellázadt édesapja ellen.

Miért beszélek erről a témáról ilyen hosszan? Azért, mert alapigénk is hasonló kérdést vet fel, csak Isten népével és mennyei Atyánkkal kapcsolatban. Készülés közben megragadott ez a két rövid szó, amivel igénk kezdődik: „*pedig én*” – mondja az Úr. Pedig én mit tettem! Eszembe jutott a szülők szomorúsága: pedig hogyan neveltem! Isten is ezt mondja magáról. De miért? Miért kezd el magáról és saját tetteiről beszélni? Az előző versekben, a 6. verstől kezdődően Izráel bűneiről volt szó. Isten saját népe gonoszságáról beszél: vesztegetésről, korrupcióról, a szegények kifosztásáról, hamis istentiszteletről, paráznaságról, botrányos erkölcstelenségről, a szegények kigúnyolásáról. Csupa szaftos történet. Ezeket hallva, az ember nem győz szörnyülködni, hogy hogyan lehet ilyen egy nép, hogyan élhet így egy nemzet. Ezek társadalmi szintű problémák voltak. Többekben ugyanaz a kérdés fogalmazódhat meg, mint a rossz gyermekkel kapcsolatban: nincs ezeknek Istenük? Hogyan neveli az Úr őket, hogy ilyen szörnyű bűnöket megenged nekik? És kit teszünk ezért felelőssé? A gyermeket? Dehogyan! Nagyon sok esetben – úgy, ahogyan egy rossz gyermek esetében a szülőt –, úgy Isten népe bűnei miatt Istent hibáztatjuk.

PEDIG ÉN!

Mert sokan kérdezik: Isten hogyan engedhette meg, hogy ezt tegyék? És Őt vádolják gyermekei bűneiért. Mi Isten válasza erre a kérdésre, erre a problémára? Hogyan lehet a földi egyház olyan, amilyen, ha Isten vezeti és neveli annak tagjait? Isten rossz szülő, Atya lenne? Túl sok mindent megenged nekünk? Mielőtt elkezdenénk azonosítani a szülőt a gyermekkel, és Istent földi egyházának tagjaival, ahogyan időnként sokan ezt megteszik, Isten válaszol nekünk, és ennek a válasznak a legelején ott áll ez a fontos kijelentés: „pedig én”. Isten válasza mindezekre a kérdésekre az Ő személye: „pedig én”. Nézzük meg, hogy milyen válaszokat ad, mit is jelent ez, hogy az Úr önmagát állítja előtérbe azután, hogy az Ő népe bűneiről beszél.

1. Először is ez a két rövid szó azért fontos, mert az Úrra irányítja a szemünket, szívünket és gondolatainkat. Eddig Izráel népéről volt szó, arról, hogy ők mit tettek, most pedig az Úr azt akarja, hogy Őrá figyeljünk. A hívő ember szemei folyamatosan, mindig az Úrhoz térnek vissza. Mindez egyszerűen annyit jelent, Testvérek, hogy Istent meg kell különböztetnünk földi egyházának tagjaitól. Azt mondja az Úr, hogy te eddig Izráel népét nézted, és rengeteg szörnyű bűnt láttál. Most nézz rám, ne azonosíts velem!

Meg kell különböztetnünk a kettőt. Izráel hűtlen és parázna népe nem azonos magával az Úrral. Bocsánat a párhuzamért: korunk egyházi botrányai nem azonosak az Úrral. Különbséget kell tenni, két okból is. Egyrészt azért, mert nem mindegy, hogy kit okolunk mindazért a gonoszságért és rosszért, amit az emberek elkövetnek, pláne, hogyha egyházi tagokról van szó, pláne, ha hívőkről, akik bűnbe esnek. A gyermekek vétkéért – különösen is, ha már felnőttek, azaz saját maguk felelnek tetteikért – a szülők nem felelősek, és nem lehet őket felelőssé tenni. Képzeljük el a szituációt: egy 30 éves férfi betör a boltba, és a 75 éves édesapját veszik elő érte. Milyen helyzet lenne ez? Ugyanerről beszél az Úr az Igében: Ő sem kéri számon az atyákon a fiak vétkét. Ezt olvassuk: „*Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktátok mondani Izráel földjén, mondván: Az atyák ettek egrest, és a fiak foga vásott meg bele?*” Ez annyit jelent, hogy az atyák vétkeztek, és a fiak szenvedik el a büntetést. „*Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnek Izráelben. Ímé, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia!*” (Ez 18,2-4) A 20. versben ugyanezt erősíti meg az Úr, amikor azt mondja: „*Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia; a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága.*” Világos beszéd. Ugyanez igaz Istenre és a bűnös emberre nézve is. Isten nem hibáztatható a mi bűneinkért, azért mi magunk vagyunk a felelősek. Izráel

népe zülléséért, hitetlenségéért, bálványimádásáért nem lehet Istent okolni. Manapság is, ha valakinek a gonoszsága és bűne miatt szenvedünk, vagy csak egyszerűen szembesülünk azzal, nem az a kérdés, hogy hogyan engedhette meg Isten, hanem az, hogy hogyan lehetséges, hogy még túri, és nem büntette még meg, hogyan tarthat még a kegyelem ideje? Istent egyetlen alkalommal sem tehetjük meg a bűn okának, még akkor sem, amikor Ő bűnösöket használ fel akarátának végrehajtásához. Amikor Isten Izráel bűnei után azt monda, hogy „*pedig én*”, azzal világosan megkülönbözteti magát az Ő népe cselekedeteitől, mert e szavak után a saját tetteiről beszél, amiben nem volt korrupció, szegények megalázása stb. Az Úr tetteit külön kell vizsgálnunk.

2. Másodszor azért fontos megkülönböztetni Őt földi egyházának bűnös tagjaitól, mert istenismeretünk elsődleges forrása nem az ember, sem az egyháztagok tettei, hanem Isten ígéje. Miért mondom ezt? Azért, mert látva az egyház bűnös dolgait, sokan ebből következtetnek, hogy milyen is Isten. De ki mondta azt, hogy az Úr így jelenti ki magát a XXI. századi embernek, hogy kicsoda Ő? Ki mondta azt, hogy Őt az élet eseményein keresztül tudjuk megismerni? A Szentírás világosan arról beszél, hogy az Ige jelenti ki, hogy kicsoda az Úr. A múltban tett cselekedeteiből, ahogyan Izráel népével több évezreden át bánt, abból láthatjuk meg, kicsoda az Úr maga. Erről gyakran elfeledkezünk. Sokan tapasztalataik alapján alkotnak különféle elképzeléseket Istenről. És mire jutunk, Testvérek? Ha sok fájdalmat és szenvedést élek meg, vagy netán látok egy szörnyű esetet (egy csecsemő szenved és hal meg), akkor Istent kegyetlennek gondolják sokan. Történik valami, és következtetünk arra, hogy milyen Isten. Ha istentelenségük ellenére is sokan sikeresek az életben, akkor azt hiszik, hogy Istennel nem igen kell törődni. 'Eddig se tettem, és nézd meg, milyen jól boldogultam!' 'Isten nem várja ezt el tőled.' Vagy ha az egyház bűneit tapasztalva sokan azt mondják, mert látják, hogy a hívők is csak emberek és elbuknak (reménység szerint egy hívő sem állítja magáról az ellenkezőt, hogy ő nem bűnös): 'Isten erőtlen, nem képes az Ő gyermekeit megváltoztatni.' Ezek az „Isten-megismeréseink” félrevezetnek bennünket. Akik azt látják, hogy a gonoszul cselekvők vígan élnek, sőt, gyakran még sikeresebbek, mint a becsületes emberek, azt gondolják: Isten igazságtalan, és nem bünteti meg a bűnösöket, nincs igazság ebben az életben. Mindezek azonban csak emberi képzelgések, mert azt hisszük, helyesen ítéljük meg az eseményeket, a velünk történő dolgokat, és következtetünk azokból arra, hogy milyen is a szem számára láthatatlan Isten.

Pedig Őt egyedül csakis az Ő igéjéből ismerhetjük meg. Csak Isten mondhatja el nekünk, hogy kicsoda Ő valójában, mivel nincsen semmilyen érzékszervünk ahhoz, hogy Őt felfogjuk. Az életünk eseményeit he-

PEDIG ÉN!

lyesen csak az Igén keresztül érthetjük meg. Az Ige nélkül félreértjük azt, ami velünk történik, és félreismerjük Istent. Csak az Ő saját tettei árulják el nekünk, hogy Ő olyan, amilyennek kijelentette magát az Igében. A Szentírásban ezt látjuk! Izráel népe sem ismerte már igazán az Urat Ámós próféta korában, hiszen bűnei közepette élve azt hitte és hirdette: velünk az Úr! Gazdagság, jólét, szomszéd népekkel való békesség, nincs háború. Mi mást jelenthetne ez, mint hogy az Úr áldása van rajtunk? Ezt gondolták Izráel gyermekei. Neki tetszik az istentiszteletünk (ami valójában istentelen volt). Mi ezekre az elképzelésekre Isten válasza? „*Pedig én*”! Ezzel azt mondja az Úr: én más vagyok, mint akinek ti képzelték, mint aminek gondoltok a saját állapototok miatt. Félreértitek az életeteket, ez nem áldás, ez türelmi idő. Ez nem helyeslés, hanem időadás arra, hogy megtérjete. És a folytatásban az Úr elmondja, hogy Ő nincs már Izráellel, hiszen Izráel elhagyta Őt. Az ítélet következik, és Ámós próféta után valóban jött Asszíria ítélete, amely végleg elsöpörte Izráel országát. Ő kiirtotta Kánaán földjének korábbi lakóit, az emoreusokat, mert szörnyű bűnöket követtek el. Most pedig, mikor Izráel népe még náluk is mélyebbre süllyed, azt hiszi, hogy vele van Isten? Ezt csak azért gondolhatják így, mert nem ismerik az Urat igazán! Ezért mondja az Úr: „*pedig én*”. Én más vagyok, mint akinek képzelték.

Minket is megkísérthet ez, hogy életünk eseményeiből vagy emberek viselkedése alapján válaszoljunk arra a kérdésre, hogy milyen is Isten. Többen mondják: 'Én nem tapasztalom meg, hogy Ő megszabadítana, hiszen már évek óta ugyanattól a bűntől szenvedek, és nem szabadulok meg.' Ezért azt gondolják, hogy Isten nem Szabadító, vagy erőtlen. Vagy azt mondják: 'Nem tapasztalom, hogy örömet adna, mert depressziós vagyok. Az Úrban nincs öröm.' Ez hazugság! Vagy: 'Nem tapasztalom az Ő erejét.' Mindezekből azt a következtetést vonjuk le – vagy legalább is ennek gondolata kísért bennünket –, hogy Isten nem olyan, mint amilyennek az Igében mondja magát. Pedig, Testvérek, Isten nem változik, Ő ugyanaz az Úr marad! Aki megszabadította Izráel népét Egyiptomból, aki kiszabadított minket Jézus Krisztus által a bűn uralma alól, ugyanaz az Úr ma is. Aki hatalmasan tudott cselekedni régen, ugyanúgy hatalmasan cselekszik ma is. Nem szabad Isten személyére vonatkozó következtetéseket levonnunk abból, ami velünk történik, mert Őt igazán az Ő igéjéből ismerhetjük meg, abból, amit népével tett a szentírási időkben. Ő akkor is erős marad, amikor én erőtlennek érzem magam. Ő akkor is figyel rám, amikor hagyja, hogy elbukjam, és nem akadályoz meg abban. Nem bizonytalanodhatunk el a felől, hogy kicsoda Isten, mert az Ige nem fog nekünk mást mondani Róla, mint kétezer évvel ezelőtt is mondott. Ő ugyanaz az Úr marad. Az Ő személye változhatatlan, és ebben kell nekünk bízunk és

reménykednünk, hogy Ő továbbra is az Ige Istene, olyan, amilyennek kijelentette magát nekünk!

Vigyázzunk tehát, hogy abban ne inogjunk meg, hogy kicsoda Isten, hanem helyette inkább a saját elvárásainkban, elképzeléseinkben bizonytalanodjunk el. Miért? Mert nem az Ő személye bizonytalan, Testvérek, mi vagyunk azok inkább. Mi vagyunk azok, akik nem értjük azt, amit az Úr tesz. Isten bölcsessége – és ezt vegyük nagyon komolyan – tényleg minden emberi értelmet felülhalad. A legtöbb esetben nem érthetjük meg, hogy mi miért történik velünk, ha igen, akkor az az Úr különös kegyelme. Ezért amikor nem szabadít meg minket valamilyen helyzetből, bűnből, akkor nem az történik, hogy Ő megváltozott, és többé már nem Szabadító, hanem alázzuk meg magunkat és lássuk be őszintén, hogy igazából csak nem értjük az Úr bölcsességét és útjait, amelyeket nekünk szánt. Ennyi történik. Ő még valamiért jónak látja azt, hogy a szabadítás idejét eltolja, máskorra tegye. Bízunk az Ő bölcsességében! Akkor lehet, hogy bűnbánatot kellene tartanunk, Testvérek, amikor ezt felismerjük, és alázattal annyit mondani: hiszem, Uram, hogy Te továbbra is kegyelmes Szabadító vagy, segíts Benned bíznom, a Te kegyelmed őrizzen attól, hogy Elled forduljak. Vigyáznunk kell, nehogy nekünk is azt kelljen mondania az Úrnak: „*pedig én*”, én más vagyok, mint akinek te hiszel. Ragaszkodjunk a Biblia Istenéhez, haladjunk előrébb az Ő megismerésében, és minden más tapasztalattal pedig legyünk nagyon óvatosak!

3. Harmadszor ez a „*pedig én*” rávilágít bűneink lényegére. Ámós próféta által az Úr felsorolta Izráel bűneit – ahogy említettem –, az Úr válasza pedig erre az, hogy „*pedig én*”. Mit árul el ezzel az Úr? Azt, hogy bár a bűnnek sokféle definíciót adhatunk, sokféle szemszögből nézhetjük (úgy, mint törvénytelenység, hitetlenség), de az egyik legfontosabb eleme az Úrral való személyes szembefordulás, az Ő személyével való ellenkezés. „*Pedig én.*” Izráel bűneit felsorolja, és az Úr magát állítja elénk: ezt ellenem követtétek el, és annak ellenére, amit én veletek tettem. Isten erre az állapokra, szembe helyezkedésre mutat rá, amikor azt mondja: Izráel népe sok mindent tett, pedig az Úr másfolyen. Nemrégiben olvastuk János evangéliumában azt, amit Jézus Krisztus mondott: „*Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlóképpen a Fiú is cselekszi*” (Jn 5,19). Aki Atya-gyermek kapcsolatban áll Istennel, aki hiszi, vallja magáról, akinek ez az identitása, hogy én Isten gyermek vagyok, annak az a fontos, hogy az Atya mit cselekszik, és ő is törekszik ugyanazt követni. Izráel népe ellenben nem törődött azzal, hogy Isten mit tett, elfelejtette az egyiptomi szabadulást, elfelejtette, hogy az emoreusokat, népének ellenségeit hogyan győzte le, elfelejtette, hogyan őrizte meg őket

PEDIG ÉN!

a vándorlás idején a pusztában, élhetetlen körülmények között. Izráel nem törődött azzal, mit tett az Atya. És a bűne ebben mutatkozott meg, hogy személytelen lett, szembefordult az Atya cselekedeteivel, nem hitt már Őbenne. A bűn lényegére mutat itt Isten rá, ez pedig az, hogy az Ő személyétől elhatárolódunk, hiába tesz az Úr bármit, minket nem az határoz meg. És nem akarjuk azokban a tetteiben követni Őt. Elfelejtjük azt, mit tett, kicsoda Ő, és a saját utunkat járjuk: ez a bűn.

Napjaink egyik veszélyes nézete az, hogy a bűnt személytelenné akarjuk tenni, nem kapcsoljuk össze Isten személyével. Amikor valami rosszat teszünk, akkor azt vagy csak törvénytelenységnek vagy erkölcsi bukásnak, vagy csak tudatlanságnak, tévedésnek tudjuk be, de semmiképpen sem kötjük Isten személyéhez. Pedig a bűn egyik lényeges eleme ez: Isten személye ellen vétkezünk. Ahogyan a Heidelbergi Káté 89. fejeletében olvasuk az óemberünk megöklésével kapcsolatos igei tanítást: igazán szíved szerint bánni (ezt jelenti az óember megöklése), hogy az Istent a te bűneiddel megbántottad. Minden bűn lényege ez, hogy Isten ellen teszed. Sose feledjük el ezt: minden bűn személyes, mert Őellene követjük el. Az Ő törvényeit vesszük semmibe, és ezzel együtt az Ő hatalmát is. Ha Őt hatalmasnak látnánk, nem mernénk Ellene mondani. Az Ő cselekedeteit nem tartjuk követendő példának. Az Ő bölcsességére mondjuk azt, hogy bolondság, mert én jobban tudom. A bűn lényege ez a szembe helyezkedés az Ő személyével, amit ez a „*pedig én*” kifejez! „*Pedig én*” mást mutattam nektek, mást példát. Sajnos bűnbánatunk is gyakran inkább valami kudarcféle érzés, mert nem sikerült megfelelnünk az elénk adott szabályoknak, törvényeknek, de nem az van, hogy az Urat bántottam meg. Magamról gondolkozom, hogy kudarcot vallottam. Bűnvallásunkban is gyakran emberközpontúak maradunk, és nem istenközpontúak, mert magunkat sajnáljuk, mert elbuktunk, nem volt erőnk, nem volt bölcsességünk a bűnnel szembeni harcban. De nincs semmi megbánás abban, hogy az Urat hogyan bántottam meg vele. Nem kötjük össze a tetteinket Ővele.

Mások nem is magát a bűnt sajnálják, hanem annak következményeit. Pedig minden bűn – tűnjön akármilyennek is – Isten személyével kapcsolatos, ezt jól a szívünkbe kell vésni. Bármilyen bűnt követünk el, azzal az Úr ellen vétkezünk. Mondok példákat. Lehet, hogy magamban rosszat gondolok egy személyről, esetleg még valami csúnyát is, de ezt senki sem hallja, mert az ember ezt csak gondolja. Azt gondolja és magyarázza magának az ember, hogy ezzel nem ártottam senkinek, mivel senki sem hallotta. Mégis Isten személye ellen már vétkeztem, mert megvettem és káromoltam magamban, az én szívemben az Ő képére teremtett embertársamat, és nem a szeretet parancsa szerint gondoltam rá. Csaltam a munkában, az iskolában a dolgozatírás vagy vizsga közben. Senkinek nem ártottam

vele – magyarázkodnak sokan –, mert csak magamnak segítettem, a végeredménnyel pedig (egy jeggyel jobbat kaptam) nem ártottam senkinek. Mégis Isten személye elleni bűn ez, aki becsületességet parancsol nekünk, és mi Őt hagyjuk figyelmen kívül, amikor nem ezt tesszük, mert a puskázás csalás, hazugság (miszerint magunktól tudjuk azt, amit meg kellett volna tanulni, és ha leírom a jó választ, hazudok, mert nem magamtól tudom, hanem máshonnan). Tehát jobb megoldásnak tűnt ez, mint amit az Úr parancsolt nekem, a becsületesség (hogyha nem tanultam meg, viseljem a következményeket).

A „*pedig én*” határozottan rávilágít arra, hogy Izráel Isten ellen vétkezett. Pedig a bűneiket megvizsgálva mondhatnánk, hogy azok emberek ellen elkövetett bűnök, nem? Bírókat fizettek le, szegényektől vették el tulajdonukat, egymással paráználkodtak... Mégis Isten elleni vétek mind-egyik, mivel Ő mindezeket megtiltotta, és az Ő parancsolatait és törvényeit vették semmibe, az Ő hatalmát nem félték, és a törvénszegés esetére kilátásba helyezett büntetésektől sem rettegettek. Minden bűn mögött ott áll az Úr személye, hogy te nem azt teszed, amire teremtett téged. Mert Isten egyikünket sem a bűnre teremtette, hanem a Neki engedelmes, oda-szánt életre. Minden bűn Isten személye elleni vétek. A világi bíróságon, ha valakiről kimondják, hogy bűnös, és kárpótlást kell adnia a megkáro-sítottaknak, akkor általában csak emberekre gondolunk, nem? Szomorú, de milyen meglepő lenne, hogyha valakit elítélnék, azzal kezdené, hogy bűn-bánatot tart az Úr előtt. Pedig ez a helyzet! Minden kimondott világi bírósági ítélet bizonyosság arról, hogy vétkeztünk az Úr ellen. Az összes bírósági ügy Istenre is vonatkozik. De nem csak ezek, nem kell bírósági ügyekre gondolnunk, mert az erkölcstelen dolgokat nem ítéli el a világi, emberi törvény, mégis vétünk vele mennyei Atyánk akarata ellen. De még a hitelenség is, ami legalizálva van országunkban, az ateizmus, az is Isten elleni bűn. Egy indulattal kimondott szó, egy kegyes hazugság, egy pillanatnyi bennünk lévő rosszindulat, mind Isten elleni bűn. Nem szabad a bűnt személytelenítenünk, Istentől függetlenítenünk, ahogyan ezt a világ teszi, mi nem állhatunk bele ebbe a sodrásba. Nekünk látnunk kell, bármi rossz-szat is elkövetünk, az mindig az Úr személye ellen történik.

Helyette úgy kellene gondolkoznunk, mint Dávidnak, aki megvallotta a Betsabéval és sok más emberrel szemben elkövetett bűnét. Az emberek elleni bűnét hangsúlyozta? Nem! Mit mond Dávid, amikor az Úrhoz beszél? „*Egyedül Teellened vétkeztem*” (Zsolt 51,6). Meg is akad az ember szeme, amikor olvassa ezt a bűnvallást, hogy micsoda, Dávid?! Megölted Uriást, paráználkodtál Betsabéval, hazudtál a katonaságnak, félrevezetted a nyilvánosságot, visszaéltél a hatalmaddal stb. Mi az, hogy csak egyedül az Úr ellen? Ilyen értelemben, hogy minden bűnnel az Úr ellen vétkeztem,

PEDIG ÉN!

és a korábbi tettei ellen, mert Dávidot is felmagasztalta az Úr, a semmi-
ből tette őt királlyá, emelte fel, őrizte meg. „*Egyedül Teellened vétkeztem.*”
Természetesen ezek után helye van a bocsánatkérésnek az emberektől is.
Dávid nem azt mondja, hogy nincs helye, de ezzel tesz vallást bűnei lényeg-
éről, hogy Isten személye ellen vétkeztem. Ezzel a „*pedig én*”-nel Isten er-
re is emlékeztette Izráelt, hogy minden bűnnel Ellene vétkeztek.

4. Végül pedig ez a „*pedig én*” Isten különb voltára, tökéletességeire,
jóságára is emlékeztet bennünket. Maga az Úr is mindazokat a tetteit so-
rolja fel, amelyek miatt Izráel hálás lehetett volna: az Ő ellenségeitől meg-
szabadította népét, legyőzve az emoreusokat, kiszabadította őket Egyip-
tomból, gondoskodó szeretetéről emlékezhetek volna, ahogyan a pusztá-
ban töltött idő alatt hordozta Izráel népét, minden nap eledellel táplálva
őket, megőrizve többször is a szomjhaláltól és sok más egyéb körülmény
közepette. Sok mindenre visszaemlékezhetett Izráel népe. Milyen csodá-
latos, amikor az Úr kiválóságait, az Ő tetteit láthatjuk, és Őbenne lelhetünk
békét, megbánást és reménységet. Hála legyen érte az Úrnak, hogy ezek-
re is rámutat, és emlékeztet, hogy pedig Ő mit tett. Mit tett személyesen
érted és értem ott a golgotai kereszten! Mit viselt el Krisztus egész földi
élete alatt azért, hogy minket megszabadítson a bűn uralma alól, hogy töb-
bé ne a bűnnek éljünk, hanem Istennek szenteljük magunkat! Hála legyen
érte az Úrnak, hogy a különféle bűnök közepette élők szívét, gondolatait
újból és újból maga felé akarja fordítani, mert ezt teszi. Hangsúlyozza, hogy
„*pedig én*”. Én voltam az, aki megszabadítottalak, én hordoztalak téged,
én tartottalak. Ez hangsúlyos ebben a néhány igeversben. Ma is ezt hang-
súlyozza Isten. Bűneik közepette élő népét úgy szólítja meg az Úr: „*pedig
én*”. Magát állítja elének, és magára akarja vonni a figyelmünket.

Adja az Úr nekünk, hogy Szentlelke által mi is az Igéből ismerjük meg
Őt olyannak, aki valójában, ne pedig elképzeléseink szerint! Adja az Úr,
hogy megértsük bűneink igazi lényegét, hogy az Úr ellen vétkeztünk, és Őt
bántottuk meg, és adja nekünk a Hozzá fordulást, megtérést, meglátva és
elhíve az Ő szabadítását és kegyelmét, elhíve, hogy Ő ugyanaz a Szabadí-
tó, aki régen is megszabadított. Őrizzen minket az említett kísértésektől,
vezessen minket a Benne való hitben, hogy arra tudjunk emlékezni mi is,
mit tett az Úr! Ámós által emlékeztetni kellett Izráel népét ezekre, mert
elfelejtették. Mi ne felejtsük el! A Szentlélek emlékeztessen minket erre!

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, azért, mert amikor a mi
szemeink e földi dolgokon megragadnak, azon, hogy mit tett az egyház,
mit tett a világ, milyen szörnyű bűnöket követnek el nap mint nap, amik-
ről a hírekben hallunk, vagy éppen önmagunkba nézve látjuk meg, hogy

még mennyire köt bennünket az óember, a földi jó, és milyen bűnöket halmozunk fel, követünk el újból és újból, köszönjük, hogy ezek közepette is a mi tekintetünket, szívünket magadra irányítod.

Köszönjük a csodálatos Igét, amiben ezt megteszed újból és újból. Kérünk, add, hogy meglássunk Téged olyannak, aki valójában vagy az Igén keresztül! Szabadíts meg minket attól, hogy minden ok nélkül saját életünk eseményeiből akarjunk Téged megismerni, vagy azt hinni, hogy Te megváltoztál! Segíts, hogy az Igéhez ragaszkodjunk, ahhoz, hogy Te mit mondtál magadról! És segíts abban hinnünk, reménykednünk, aszerint élnünk!

Köszönjük Neked, hogy bűneinkkel kapcsolatosan is emlékeztetsz, hogy nincs személytelen bűn. Bocsásd meg nekünk, amikor ezt is Tőled függetleníteni akarjuk, amikor ebben is énközpontúak vagyunk, amikor a bűnben azt sajnáljuk, hogy valami nekünk nem sikerült és elbuktunk, és nem az fáj, hogy Ellened vétkeztünk és Téged megbántottunk! Kérünk, segíts ebben is, hogy ne feledkezzünk el Rólad!

Magasztalunk, hogy azért magadat és a Te tetteidet állítod elénk, mert Te vagy az egyedüli Szabadító, ahogy voltál Izráel népe számára, ahogy Jézus Krisztusban lettél a mi számunkra. Te vagy az egyedüli megtartó minden nehéz körülmények és élethelyzet közepette. Kérünk, segíts így bízunk és reménykedünk Benned!

Így hozzuk Eléd betegeinket. Kérünk, hogy gyógyítsd őket kegyelmedből, és őrizd meg a Beléd vetett hitben őket, hogy el tudják hordozni a test fájdalmait! Eléd hozzuk a szenvedőket, akik lelki terheket hordoznak, magasztalunk azért, Urunk, hogy Nálad erő van ehhez, de a szabadításhoz is.

Könyörgünk a diákokért, tanulókért, vizsgázókért, áldd meg a vizsgaidőszakot! Könyörgünk a családosokért, egyedülállókért, kegyelmesen vezess mindannyiunkat a Te útjaidon! Eléd hozzuk azokat a testvéreinket, akik már nem tudnak itt lenni közöttünk egészségi állapotuk, koruk miatt, áldd meg őket is! És kérünk, hogy a testvéri közösségben építs bennünket, formálj minket Szentlelked munkája által az Igén keresztül!

Kérünk, hogy minden nap hadd lehessünk Veled, adj olyan hitet, amely az életet is a Te igéden keresztül szemléli, amely nem független attól, amely nem két világot lát: a Biblia világát és a valóságot, hanem amely meglátja, hogy a kettőt csak az Igén keresztül lehet megérteni.

Kérünk, hogy ígéreted szerint készíts fel bennünket arra a napra, amikor majd szemtől szembe megállhatunk Előtted, mert azt ígérted, hogy a bennünk elkezdett munkát elvégzed eddig a napig! Kérünk, hadd legyen örömteli reménységünk a Veled való szemtől szembe találkozás! Ha még félünk ettől, Te készíts fel, Te szabadíts meg a félelemtől! És ha már örömmünk lehet a Veled való élésben, a naponkénti követésedben, úgy hadd legyen majd örömmünk a szemtől szembe való meglátásban és találkozás-

PEDIG ÉN!

ban is! Addig is szentelj meg bennünket, vigyél előbbre az engedelmesség útján, segíts, hogy hűséges szolgaként szolgálhassunk Neked és egymásnak! És segíts hirdetni az evangéliumot, hogy azok, akik körülöttünk még nem ismernek Téged, Hozzád térhessenek!

Így őrizz bennünket, Urunk, a szolgálatban, a Benned való hitben és reményességben, kegyelmedből szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

225,5-8 ének

1. Nagy hálát adjunk az Atya Istennek,
Mennynek és földnek szent teremőjének,
Oltalmazónknak, kegyes éltetőnknek, Gondviselőnknek.

2. Hála tenéked, mennybéli nagy Isten,
Hogy szent ígédet adtad mi elménkben,
És hogy ezáltal véssz ismeretedben, Te kegyelmedben.

3. A romlás után nem hagyál bűnünkben,
Sőt te Fiadat ígéréd ígédben,
Hogy elbocsátod őtet miközénkben, Emberi testben.

4. Felséges Isten, tenéked könyörgünk,
Hogy mutassad meg szent Fiadat nekünk,
Hogy őtet látván, benne remélhessünk, Idvezülhessünk.

5. Adjad, hogy lássuk a világosságot,
Te szent ígédet, az egy igazságot,
A Krisztus Jézust: örök vigasságot, És boldogságot.

6. És ne ismerjünk többet a Krisztusnál,
Ne szerethessünk egyebet Jézusnál;
Maradhassunk meg a te szent Fiaddal, Krisztus Urunkkal.

7. Adj igaz hitet a te szent Fiadban,
És jó életet minden útainkban;
És Szentlelkeddel vigy be hajlékomba, A boldogságba.

8. Dicsőség néked mennyben, Örök Isten,
Ki dicsértetel a te szent ígédben,
Krisztus Jézusban, mi Idvezítőnkben, És Szentlélekenben.